

Το καινούργιο μου βιβλίο

Εκδόσεις

Ο σπαραγμός μιας ολόκληρης χώρας σε ένα κτήριο

Μέσα από γλυκόπικρα ποτά και αλμυρές ιστορίες, ο αναγνώστης παρακολουθεί πώς η ανέγερση, η δόξα και η κατάρρευση ενός κτηρίου, του Λήδρα Πάλας στη Λευκωσία, μπορεί να αντανακλούν το χτίσιμο, τις «φασαρίες» και τον σπαραγμό μιας ολόκληρης χώρας

της ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Τι σχέση έχουν το μπράντι σάουαρ, η σουμάδα και η κουμανταρία με το χτίσιμο ενός ξενοδοχείου που έμελλε να αλλάξει την ιστορία ενός τόπου; Ποιος τραγουδά καλύτερα τον πόνο της πατρίδας, ο Ρουβάς ή ο Νταλάρας; Μήπως είναι η πολιτική που σε αναγκάζει να μην πεις ξανά ποτέ σου αϊράνι; Και, τελικά, πότε πίνει τον ελληνικό και τουρκικό καφέ; Στις γιορτές και τις χαρές ή στις μεγάλες λύπες και τις κηδείες;

Στο «Brandy Sour» είναι ένα μυθιστόρημα «σε είκοσι δύο δωμάτια». Σ' αυτό γράφω για το Μεγάλο Παλάτι της Λήδρας, που κατασκευάστηκε για να οικοδομήσει το μέλλον μιας νεοσύστατης χώρας, της Κύπρου. Το ξενοδοχείο χτίζεται το 1949 και χαρακτηρίζεται το διαμάντι της Μέσης Ανατολής. Στα σαλόνια του συγχρωτίζονται η αστική τάξη της χώρας, Βρετανοί αποικιοκράτες πλούσιοι Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι αστοί, υψηλόβαθμοι κληρικοί και δημοσιογράφοι από όλο τον κόσμο. Καταλύουν εκεί διασημότητες όπως ο Γουίρι Γκαγκάριν, η ηρκεμισσα Μαργαρίτα και η Αλίκα Βουγιουκλάκη. Εκεί λαμβάνουν χώρα κοσμικοί γάμοι και οι πιο σημαντικές κοινωνικές εκδηλώσεις της εποχής.

Το Λήδρα Πάλας έμελλε ωστόσο να είναι πολύ περισσότερο από ένα λαμπρό και πολυτελές ξενοδοχείο. Έλαμψε στην εποχή του, φιλοξένησε το δέπνο της ανακήρυξης της Κυπριακής Δημοκρατίας, τις πρώτες εκθέσεις Κυπρίων και ξένων καλλιτεχνών, αλλά βρέθηκε επίσης στο επίκεντρο των διακοινωνικών ταραχών και ήταν ο χώρος μιας από τις

φονικότερες μάχες στον πόλεμο του 1974. Εκεί έγιναν οι συνομιλίες για το Κυπριακό, στους κήπους του έγιναν μεγάλες αντικατοχικές διαδηλώσεις και έλαβαν χώρα συγκρούσεις, ενώ σήμερα αποτελεί το κατάλυμα των Ηνωμένων Εθνών. Ένα οδόφραγμα πλέον, που χωρίζει στα δύο τη Λευκωσία, φέρει το όνομά του και το ίδιο το κτήριο καταρρέει.

Μέσα από γλυκόπικρα ποτά και αλμυρές ιστορίες, μέσα από συνταγές για τσάι λεβάντα, λικέρ κίτρομπλάκι και χαμένες ευκαιρίες, ο αναγνώστης παρακολουθεί το πώς η ανέγερση, η δόξα και η κατάρρευση ενός κτηρίου μπορεί να αντανακλά το χτίσιμο, τις «φασαρίες» και τον σπαραγμό μιας ολόκληρης χώρας. Πιάνοντας το νήμα από τον βασιλιά Φαρούκ, που ενέπνευσε το θρυλικό brandy sour στα χρόνια του Μεσοπολέμου, και περνώντας στις κλωστές του γασαμί των δροσερών καλοκαιριών της ματαιωμένης προσδοκίας, γράφω για γνωστούς και άγνωστους ανθρώπους που αφήνουν το αποτύπωμά τους στο Λήδρα Πάλας. Για τις ελπίδες, τις υποσχέσεις, τα λαμπερά φώτα της ακμής και τους γκρεμισμένους τοίχους της παρακμής και της λύπης, μα και για το αζίζ, το άγιο νερό, που μπορεί να σε κάνει να αντιμετωπίσεις ολόκληρο τον κόσμο. Και, ίσως, για τη δίψα που αφήνει στο στόμα και στις ψυχές η Ιστορία. Κορνιθιά στο βιβλίο, όπως ήταν και στο μπαρ του ξενοδοχείου, το θρυλικό κοκτέιλ brandy sour που οι ένοικοι του Λήδρα Πάλας κατανάλωναν μαζί με μουσικά, συνομισίες και την υποσχετική μιας χώρας που, όπως και το κτήριο, έμελλε να γίνει κομμάτι.

Αϊράνι - Ο Τούρκος*

ΚΟΒΕΙ ΔΡΟΜΟ κάθε μέρα από τη Βασιλέως Εδουάρδου Ζ' και περνά μπροστά από το μεγάλο ξενοδοχείο για να πάει στη δουλειά του, και είναι εκεί, σε ένα δρομάκι κοντινό, που αγοράζει κάθε μέρα από τον κύριο Αλεξιάν αϊράνι. Δεν ξέρουν όλοι να το κάνουν καλό το αϊράνι, πρέπει να έχεις γάλα κατακίσιο, από το οποίο να φτιάξεις γιαούρτι και να το χτυπήσεις με γάλα καλά, για να φτιάξεις καλό το αϊράνι. Μετά θα προσθέσεις αλάτι και μπόλικο δυσόμο. Ο κύριος Αλεξιάν είναι Αρμένιος και ξέρε. Στην Τουρκία βάζουν πολύ αλάτι, αλλά όχι δυσόμο, μόνο που, όπως έλεγε η γιαγιά του, το αϊράνι δεν μπορείς να το πεις χωρίς δυσόμο. Καλύτερα να μην το πεις αν δεν έχεις δυσόμο το αϊράνι.

[...] Μια μέρα, δέθεν τυχαία, κάποιος από την ελληνική πλευρά τον πλευρίζει και τον ρωτάει πού πηγαίνει. Λίγες μέρες μετά την ερώτηση αλλάζουν το όνομα της οδού, η διεύθυνση μπροστά από το Μεγάλο Ξενοδοχείο γίνεται Μάρκου Δράκου, και ύστερα, ένα πρωί, βλέπει να βάζουν αμμόσσκους και ακούει πως αυτό γίνεται για να προστατευτούν οι επισκέπτες του ξενοδοχείου από πιθανά πυρά Τουρκοκυπρίων. [...]

Αϊράνι

Γιαούρτι

Παγωμένο γάλα

Να τα χτυπήσεις καλά.

Βάζεις δυσόμο και λίγο αλάτι.

Καλύτερα να μην το πεις αν δεν έχεις δυσόμο το αϊράνι.

* Απόσπασμα από το βιβλίο «Brandy Sour», εκδόσεις Πατάκι

Επιμέλεια: Πόλυ Κορμινιώτη